

gejaagd, maar eens onder de dekens, was 't verdriet voorbij: ze droomden verder en gerochten aan 't spel met 't Jezuskind als met een gewonen dorpsjongen.

Die nacht scheen wel eene eeuwigheid.

Maantje Vincke stond weer te midden de bende en ondervond iets dat hij nooit van zijn leven had durven verwachten: jongens en meisjes troepten rond hem, keken den jongen aan met de vereering in de oogen, want gelijk één man waren ze allen in de overtuiging dat hij, hij hun al die wonderheden over het Jezuskind had verteld. Hij had goed zeggen, roepen en tieren dat zij steenezels waren, dat het Jezus zelf was die hun de gevaarten uit zijn jongensleven had komen vertellen, — het hielp niet.

— Stommeriks! schreeuwde hij, wie zou het anders geweest zijn?

Niets aan te doen, ze bleven in hun ongeloof en beweren dat hij het geweest was, en... dat hij mirakelen doen kon! Met 't scherp inzicht dat hem eigen was, vond Maantje het nutteloos en maar best niet langer de welbekende waarheid af te strijden, en daar ze 't zoo stellig staande hielden, begon hij ook in twijfel te geraken, en geloofde het achterna zelf. Hij gerocht daardoor in aanzien bij de makkers, ongehoord, en hij verrichtte inderdaad mirakelen als de sterkste tovenaars: wenschte zijn zakken vol marbels, had geluk in 't spel, genas al wie pijn had of ziek lag, veranderde steenen in boterhammen, keien in appels en peren, overwon groote loeders die een kop meerder waren dan hij zelf in 't gevecht, klom op hooge boomen zonder ooit af te vallen, lokte vogels aan en miek ze tam, reed over de dorpsplaats op Nanten Verhoevens muilezel....

't Was Nanten die 's anderen daags verwonderd te gapen stond op al dat rare tuig waarmede zijn stal gepint was, en de os noch de muil konden niet vertellen wat ze dien nacht hadden gezien en bijgewoond, en geholpen kerstavond vieren gelijk in den stal te Bethlehem.

1929.

